

Immissionsgrænserne må således på grund af stedlige forhold, herunder andre anlægs tilstedeværelse og omgivelsernes følsomhed kunne betinge lavere grænseværdier for det enkelte anlægs udsendelse af forureninger, end hvad der ifølge emissionsnormerne er fastsat som acceptabelt.

Til § 9.

Bestemmelsen er enslydende med § 10 i forslag I.

Inden for forskellige grene af erhvervslivet gøres der i disse år en indsats med hensyn til fremstilling af anlæg og apparatur m. v. beregnet til anvendelse i forureningsbekæmpende øjemed. Gennem indførelsen af en godkendelsesordning som den foreslåede vil man kunne sikre, at kun forsvarlige anlæg, indretninger m. v. finder anvendelse, hvilket vil være en fordel for forureningsbekæmpelsen og tillige forebygge fejlinvesteringer i mindre effektive anlæg og indretninger af denne karakter.

På en række af disse områder vil der — afhængig af den internationale udvikling med hensyn til miljøbeskyttelsen — være muligheder for endog meget betydelig eksport til verdensmarkedet. En sådan typegodkendelsesordning vil, i lighed med hvad der har været tilfældet f. eks. med hensyn til landbrugs-eksporten, være til støtte for eksporten.

Det skal særligt bemærkes, at en typegodkendelse må kunne tidsbegrænses, således at en fortsat teknologisk udvikling inden for det her omhandlede område ikke hæmmes.

Til § 10.

Bestemmelsen svarer med visse tilføjelser til § 11 i forslag I.

Medens f. eks. flyvepladser er optaget på bilaget til loven og således vil være underkastet godkendelsesbehandling af vedkommende amtsråd, har man af praktiske grunde ikke anset det for muligt at tilvejebringe en tilsvarende ordning for anlæg af jernbaner og større veje, herunder motorveje og —gader.

Selv om sådanne anlæg normalt vil hvile på særligt lovgrundlag, har man i overensstemmelse med det i forureningsrådets publikation nr. 26 (Vej og jernbaner) p. 40 anførte fundet det ønskeligt at sikre ministeren for forureningsbekæmpelse adgang til at fastsætte regler, der giver ham mulighed for over for vedkommende myndighed at forlange spørgsmålet om anlæg af denne karakter forelagt. Forelæggelsen bør finde sted på det tidligst mulige tidspunkt under projektets udarbejdelse, og for anlæg, der kræver vedtagelse af særlig lov, i hvert fald forinden lovforslag forelægges folketinget.

Den tilsvarende bestemmelse i forslag I omfattede kun projekter om anlæg af jernbaner og motorveje. Reglen omfatter nu også projekter om anlæg af større vejanlæg, da også disse kan medføre betydelige støjproblemer. Det er ligeledes nu udtrykkeligt fastsat, at de omhandlede regler skal fastsættes efter forhandling med ministeren for offentlige arbejder.

Den foreslåede bestemmelse må i øvrigt ses i sammenhæng med reglen i lovforslagets bestemmelser om planlægning.

Til kapitel 3.

Bestemmelserne i dette kapitel erstatter de bestemmelser om beskyttelse af grundvandet og af det til vandforsyningsformål bestemte overfladevand, som nu findes i kapitel V i lov nr. 169 af 18. april 1969 om vandforsyning (§§ 39 — 47).

Når det foreslås, at de centrale regler i den gældende vandforsyningslov om disse emner nu overføres til dette lovforslag, skyldes det bl. a. ønsket om ud fra rent lovtekniske hensyn at tilvejebringe en samling i én lov af de vigtigste bestemmelser af forureningsrelevant karakter. På tilsvarende måde har man i kapitel 4 i lovforslaget nu optaget bestemmelser, der emnemæssigt dækker samme område som den gældende vandløbslovs regler om bl. a. udledning af spildevand til vandløb, søer eller havet.

Når spørgsmål af betydning for forureningen af grundvandet og det ferske overfladevand hidtil har været reguleret gennem 2 love, nemlig henholdsvis vandforsyningsloven og vandløbsloven, skyldes det overvejende historiske forhold. Da der første gang i nyere tid, nemlig omkring midten af forrige århundrede, opstod behov for en regulering af vandforsyningsspørgsmål og vandløbsspørgsmål ad lovgivningsvejen, var forureningsproblemerne kun af ringe betydning. Lovgivningen koncentrerede sig derfor navnlig omkring en regulering af afvejningen af de offentligretlige og privatretlige interesser, der var forbundet med udnyttelsen af grundvandet og af vandet i vandløb og søer. Først i forbindelse med ændringerne af vandforsynings— og vandløbslovgivningen i begyndelsen af dette århundrede fik de forureningsmæssige spørgsmål en mere fremtrædende placering i de nævnte love. Denne udvikling kulminerede foreløbig i 1969, med vedtagelsen dels af en ny vandforsyningslov og dels af en række vigtige ændringer af vandløbsloven. Disse ændringer, der i begge tilfælde havde fundet sted på grundlag af et omfattende kommissionsarbejde, medførte væsentligt bedre muligheder for vandbeskyttelsen, og det må erkendes, at såvel vandforsyningsloven som vandløbsloven nu udgør et langt mere egnet